

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAYAN YANI

130

ASLA
YALNIZ
YÜRÜMEDİM!.

12
YAŞIN
DAYIZ!

MART 2023 / 03 - 20 TL K.K.T.C: 24 TL.

BAYAN YANI

-76

SIRADAKİ

Bakan Yanık: Deprem bölgesinde 583 bin 751 kişiye psikososyal destek sağlandı.

BAYAN YANIK
AK TÜEL

Güzel şeylere tutunalım... Nisanur Erbil, Avrupa Eskrim Şampiyonası'nda ikinci olarak gümüş madalya kazandı...

Son 7 yılda kadın cinayetleri %1400 arttı... Öldürülen her beş kadından biri boşanma aşamasında katlediliyor...

İnsanlar çadır diye inlerken KIZILAY depremzedelere ücretsiz çadır dağıtmak yerine depremin üçüncü günü AHBAP'a 46 Milyon TL'ye çadır satmış!

Furkan Özdemir CV

Milyonlarca

sperm arasından birinci geldi ve İstanbul'da doğdu. Anaokulunda patates baskı yaptı. İlkokulda Kızılai Kolundaydı. Dizleri kanayan arkadaşlarının yaralarına tentürdiyot bastı, yara bandı yapıştırdı. 4. Sınıfta silgisini kaybeden arkadaşına silgisinin yarısını satarak ilk parasını kazandı. Üniversitede bir kaç defa ketilda makarna pişirdi. Gözüne toz kaçtı. Siyah noktalarıyla başı hep dertteydi. Kepek sorunu vardı. Sarı dolmuşta şoförün yanındaki koltuğa oturmuşluğu var. Garsona kendini göstermek için hiç çaba sarfetmedi bu konuda doğal bi yeteneği var. Bir defa mantara bastı. Onun dışında her şey süper. Ha bir de dondurma çubugundan bedava çıkmıştı.

FURKAN ÖZDEMİR
Genç Kızılay Genel Başkan Yardımcısı

DEPREMDEN SONRA KADINLAR

Türkiye ve Suriye'de milyonlarca insanın 6 Şubat'ta gerçekleşen büyük depremler ve devam eden artçılarıyla yaşadığı dehşet ve yas tarihi bir sürece döndü. Kayıplar ve ardından yaşamın sürdürülmesine ilişkin düzenlemelerin yavaş yavaş yetersiz oluşu, siyaseten de sancılı bir döneme girdi. Araştırmalar, afetlerden sonra kadınlar ve kız çocuklar için gelişen sonuçların daha zor ve daha tehlikeli olduğunu ortaya koyuyor. Afetler cinsiyet ayrımı yapmıyor, ancak etkileri orantısız bir şekilde kadınlar ve kız çocuklar arasında ayrır. Veriler şaşırtıcı; bir felaket olduğunda, kadınların ve çocukların ölme olasılığı 14 kat daha fazla. Ayrıca, özellikle var olan toplumsal cinsiyet eşitsizliklerinin artmasıyla ayrımcılığın şiddetlenmesi de cabası. **Var olan cinsiyet eşitsizlikleri; afetlere hazırlıklı olma, kurtulabilme, tahliye, müdahale, ölüm oranı ve iyileşme gibi durumlarda kadınları erkeklerden farklı şekillerde etkiliyor.** Ayrıca, kadınların savunmasızlığı düşük bir sosyo-ekonomik gruptayken artıyor.

Bu savunmasızlık anlamına geliyor ve genellikle kadınların toplumsal cinsiyet rolleri ve yaşadıkları yerlerdeki mevcut kültürel normlardan kaynaklanıyor. Savunmasızlık kırılma nedeni oluyor. Savunmasızlık ve kırılma arasındaki bu korelasyon aynı zamanda afetlerin toplumsal cinsiyete dayalı etkisinin kişiselleşmiş doğasını da ortaya koyuyor. Gelecekte kadınlar toplumsal hayatlarını depremden sonra güçleştirmeye devam ediyor. Örneğin, çadır ya da konteyner hayatında yemek pişirme, temizlik, çocukların ve yaşlı ya da engelli aile bireylerinin bakımı, eş varsa onun isteklerinin yerine getirilmesi gibi beklentiler yaşam koşulları nedeniyle zorlayıcı hale geliyor. Bunların gerçekleşebilmesi için gıda, su, temizlik malzemelerinin eksikliği, hijyen koşullarının önlenmesi kadınlar için önemli zorluklara dönüşüyor.

Bir afetten sonra, kadınlar günlük işlerini sürdürürlerken hasta ve yaralıların bakımından da sorumlu oluyor. Ve ailenin geçimini sağlayan kişi afet sırasında ölürse, kadınların genellikle dışarıda iş araması gerekir ve özellikle kız çocuklar ev işleriyle ilgilenmeleri için okuldan alınır. İyileşme döneminde kadınlar ve kız çocuklar, ailelerinin günlük yaşam işlevlerini yerine getirmek için daha fazla çalışmak zorunda kalırlar. Bu, yardım malzemeleri için sıraya girmeye, suya tuvalete ve yıkanmaya erişmek için daha uzağa gitmek zorunda olmayı ya da zorlu koşullarda yemek pişirmeyi içerir. Bu faaliyetler genellikle gün içinde gerçekleşmektedir ve kadınların ve kız-

ların eğitime ya da istihdama erişimini sınırlandırmaktadır.

Bir afetin öncesinde de, kadınların, çocukların, yaşlı aile üyeleri ve engelli aile bireyleri dahil olmak üzere bir evin içindeki insanların bakımından genellikle birincil sorumluluğu vardır. Bakım verme sorumlulukları, deprem sırasında tahliyelerini engelleyebilir. Örneğin, hasarlı bir evden engelli olduğunu çıkarmadığı için ekipler gelmeden çıkamayan bir anne tanık oldu. Benzer durum dünyadaki farklı afetlerde de yaşanıyor. Katrina Kasırması sırasında zorunlu tahliye yayınlandıktan sonra New Orleans'ta kalanların yaklaşık yüzde 80'inin kadınlar oluşu dikkat çekicidir.

Tüm ülkelerde, kadınlarla ve kız çocuklarına yönelik şiddet afet sonrası önemli bir

“ Veriler şaşırtıcı; bir felaket olduğunda, kadınların ve çocukların ölme olasılığı 14 kat daha fazla. Ayrıca, özellikle var olan toplumsal cinsiyet eşitsizliklerinin artmasıyla ayrımcılığın şiddetlenmesi de cabası. ”

risk faktörüdür. Diğer yandan yaşanan travma erkeklerin alkol ve madde kullanımını da körükleyebilir. Stres yönetimi ve öfke kontrolü zayıflar, şiddetin artmasına neden olurken; şiddetin öncelikle yönlendiği kişinin evdeki kadın ve çocuk olması affette kadınların bir başka zorludur. Afet sonrası cinsel saldırılar, fiziksel istismar ve insan kaçakçılığı artmaktadır. Kalabalık barınaklarda ya da geçici konutlarda stres de artar ve bu da cinsel saldırı riskiyle de dahil olmak üzere saldırgan davranışlar yol açabilir. Mültici kampları ve ülke içinde yerinden edilmiş kişilerin yaşadıkları toplu alanlarda bu risk yüksektir. **Aynı zamanda kadınların içinde bulundukları koşullar ve sorumlulukları nedeniyle erkeklerle kıyasla sosyalleşme sorunu yaşadığını, bunun da iyileşme sürecini etkilediğini bilinmektedir.**

Bazı hızlı müdahalelere ihtiyacımız var;

Cinsiyete göre ayrılaştırılmış veri çalışmalarına kaynak ve ekip sağlamak; kadınların kız çocukların ihtiyaçlarını anlamak ve karşılamak için cinsiyetin göz önünde bulundurulması önemlidir. Örneğin, cinsiyete duyarlı gıda yardımı ve barınma ihtiyaçları için bu önemlidir. Afetlerin tüm aşamaları kadınları farklı şekilde etkiler ve bu etkiler hakkında daha fazla şey öğrenmek daha iyi çözümlere yol açabilir.

Afet bölgesinde cinsel ve yakın partner şiddetini önleme kaynaklarını desteklemek için düzenleme getirmek; büyük bir afetten sonra tahliye bölgelerine ya da yeniden yerleşim alanlarına odaklanmak önemlidir. Örneğin, tahliye merkezlerindeki polis memurları ve ilgili adli sosyal hizmet uzmanlarını mağdur raporlarını toplamaya teşvik edilmesi gibi. Antakya'da genç bir kadın evi yıkılınca boşandığı eski eşinin yanına sığındığında erkeğin "dua et seni öldürmedim" diyerek kaynar suyla yakmasını önleyebilmeyiz.

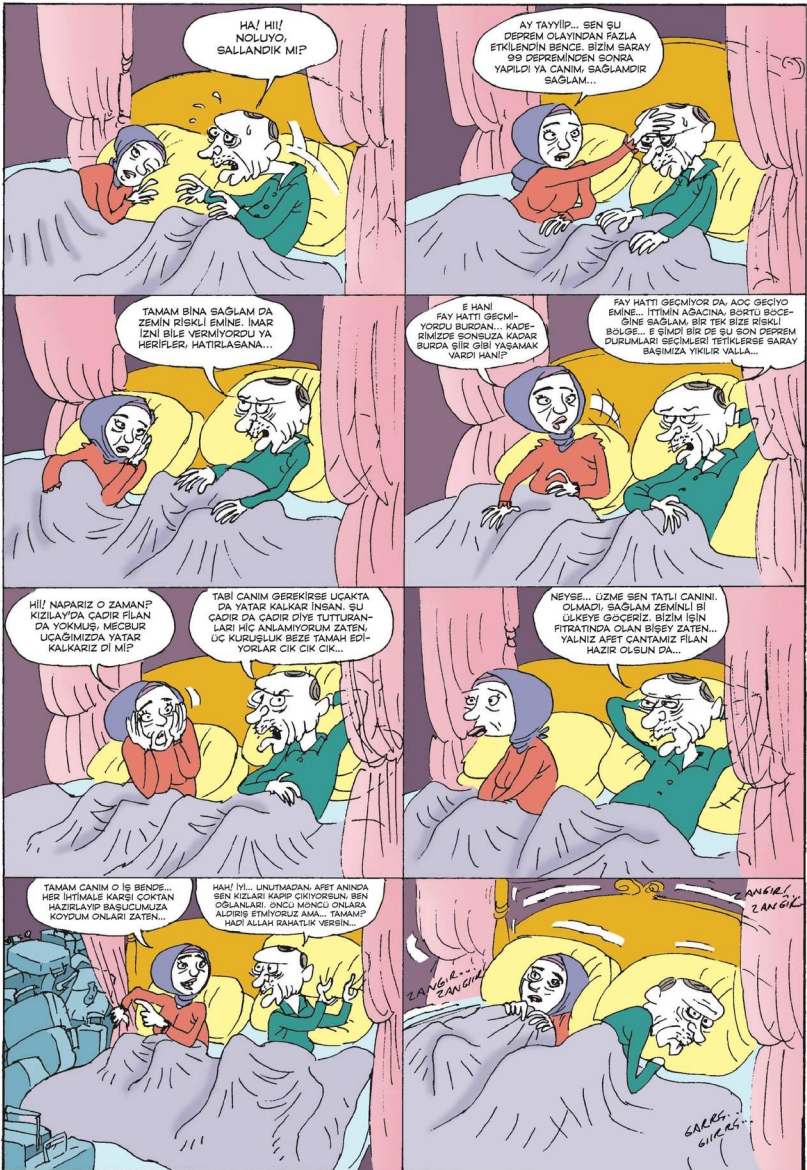
Aile planlaması, ebeler ve diğer kültürel olarak uygun doğum destekleri dahil olmak üzere üreme haklarının korunması ve takip edilmesi; hamile kadınları ve onları destekleyen hizmetler için özel hibeler bulma ve ulaştırma önemlidir. Bebek ve anne ölümlerine azaltmayı destekler.

Tek ebeveynli haneler için kalıcı olarak karşılanabilir konut destek finansmanı; barınma, ailelerin iyileşmesine yardımcı olmanın hızlı bir yoludur. Tek ebeveynli hanelerin istatistiksel olarak kadınların liderliğinde olma olasılığı daha yüksektir. Satın alınabilirliği artırmak, kadınlar için var olan gelir eşitsizliklerini de giderir.

Sonuç olarak, ister doğal bir olaydan ister insan kaynaklı bir olaydan kaynaklı bir felakete meydana geldiğinde kadınlar ve erkeklerin aynı şekilde etkilendiği bir gerçektir. Toplumda var olan eşitsizlikler, hele de cinsiyete dayalı eşitsizliklerin bir felakete artması kaçınılmazdır. Etkileri uzun zamanda giderilemeyecek bu durumun geçici iyileştirmelerinde cinsiyet duyarlı olunması gerekmektedir.

AFET HAZIRLIĞI...

БҮННҮ БАҢК

Sıdıka

KIRKINCI KEZ SÖYLENLER

- Ne kız o surat öyle, dolabın dibinde yedi hafta unutulmuş domalık biber gibi... Hayırdır, gemiciklerin mi battı! Gül açık uğursuz karı, iki laf et anneye...

- Doğduğum gün ebe haklarını okumuştun, hatırladığım kadarıyla konuşmama hakkına sahibim... Hem galiba problem ebemde zaten, doğum sırasında malzememden çılmış... En küçük bir duygusal sarsıntıdan çürük bina gibi çöküveriyordum... Üf... İçim sıkılıyo... Canım hiç bişi istemiyö...

- Gardolaplarımızı açıp televizyon-daki gibi kombin yarışması yapalım mı kız? Vakit geçer, açılırsın. Ya da Goncağül karısından bir "kocıs sunumu" öğrendim ben, gel onu gösteriyim sana, kafan dağılır.

- Git işine anne yaa! Git bişli filan ör, dizini seyret, apartman watsap grubunda dedikodu yap, beni rahat bırak...

- Dalga geçme annenin gündelik hayatıyla... Ağzının ortalık yerine Sa-fiye ölçeğine göre yedi şiddetinde bi korsam görürsün gününü... Şimdi düzgün cevap ver bakiim anneye; niye bozuldun da surat asiyosun, nooldu?

- Elinin körü! Kız anne, sen başka bi gezegende yaşıyosun da buraya taş örneği almaya mı geldin? Etrafta olup bitenleri görmüyo musun? Depremler, felaketler, üç saniyede enkaz haline gelmiş üç kağıtçılık ve rüşvet veriyorsun, yollara dökülmüş dar gelirli insanlar...

- Çeneye bak çeneye... Seni doğurucuğam taş örneği alsaydım zaten. Şom ağzılı cadı, felaket tellalları odası onursal başkanı.

- E ama yalan mı anne? Her taraftan fırsatçılar, hâla kendi bildiklileri beton peşinde rant kovalayanlar, yalandan körler, yalandan sağır, sahicı öküzler, diğer tarafta başını sokacak ev bulamayanlar, yarın endişesi, delice hayat pahalılığı...

- Sus kız! Eve negatif elektrik faturası gelicek... Acık olumlu düşün, pozitif ol... Habis ruhlu şeş, gri kan... Lan gençsin, güzelsin, şıhhatlisin... Sana ne? Herkesin derdinden dertlenirsen aklın yerinden oynar.

- "Sihhat" dediğin nedir ki?

Bi tek başkalarının başına gelir sanyosun di mi? Uzaklarda bi yerde deprem olur, birilerinin otobüsü devrilir, başkaları kör kurşunlara kurban gider, sadece elalemin çocukları zindanlarda kaybolur... Tüm bunları kendi başına gelmiş gibi düşünmezsen, susarsan, sıra sana da gelir hanım...

- Bu konuşan sen diilsin kız! Şer güçler, dış mihraklar kareoke yapıyo sana... Bak kızım, bu tabiatın şeysi... Başına kötü şeyler gelicek diye düşünürsen gelir... Mısal, 40 kere "ben nezleyim, nezle oluyorum" de, 41'incide hapşırırsın...

“Etrafta olup bitenleri görmüyo musun? Depremler, felaketler, üç saniyede enkaz haline gelmiş üç kağıtçılık ve rüşvet veriyorsun, yollara dökülmüş dar gelirli insanlar...”

- Hapşırğh!

- Çok yaşa, torunlarını okşa...

Torun dedim de... Her şey kötüyü gidicek diye de bir şey yok yani. Belli mi olur, belki TV'deki on diziden sekizinde olduğu gibi, bir holdingin veliahtı, yakışıklı ve fakat içten içe ailesinin züppeliğinden hazzetmeyip hakiki insanlığı özleyen bir çocukla karşılaşabilirsiniz. Sonra çocuk senin insanlığından ve aklından etkileşip ailesinin bütünü muhalefetine rağmen seni hanımı yapıp iki de torun devreye alır... Hı? Olucuğuna bak, iyi düşün iyi olsun. Evrene pozitif man-yaller yolla Sıdıka, anda kal yavrum...

- Pozitif enerji yolluyım da, esasen evrenle insanlığın arası pek yok gibi. Gezegene kötü davranıyorsunuz diyerekten bizden negatif elektrik alıyo olabilir. Belki de o yüzden bize P ve S deprem dalgaları yolluyodur.

- Niye kızyıyomuş kız evren bize? Ne kötülüğümüzü görmüş?

- Tam bilemiyorum tabi... Belki de hep aynı masalı anlatan "Aptallara güzel gelen televizyon dizileri"ni gerçek sanalarımız var diydirdi...

- Dalga geçme anneye vizyonu gri, ufku dar orspu!

- Kız anne, şu en son söyledigin sözcük var ya... Her kızdığında diyosun. Kaç kırk?.. Bin kez filan demişindir... Yani bi düşünsene, şu ana kadar ben çoktaan dediğin gibi olmuşumdur... Gerçi negatif bi imaj ama sölelediğin gibi; tabiatın kuralı bu, kırk kez söölersen olur... Bu bakımdan ben, teori gereği, şöle acık işe çıkıcım... Sonra kazandığım paraynan, üç beş parça eşya alıcım... Ahahah şu dünyaya bi kere geliyorusuz... Tadını çıkarmak varken, ne o ööle kafayı ona buna takıyoruz... Tadılmamış şaraplar, edilmiş danslar, uzak ülkeler, her biri farklı hoşluğa çeşit çeşit adamlar, değişik hazlar, ilk bahar... Kısa, uzun...

- Lan!

- Haklısın anne... Evrenin pozitif titreşimine el vermek, pozitif değişimin elinden tutmasına izin verip ordan ufak öpücüklerle omzuna urmanmasına, dudaklarını kulağına yapııştırıp şarkılar söylemesine kendini bir rakamk... Ayh... Dışarı çıkmam lazım anne!

- Kız sen yanlış anladın o kırk kere şeysini bana bak... Bak ne diyorum... Kız? Baban seni geberticek... Baban seni geberticek... Baban seni geberticek... Baban seni geberticek... Baban seni geberticek...

atilla atalay

ALLAH'IN TAK-
DİRİ İŞTE!..

VALLA BU
ALLAH'IN
TAKDİRİ FALAN
DİL!

AÇ GÖZLÜ MÜTEAHHİTLERİN, AÇ
GÖZLÜ MÜHENDİSLERİN, AÇ
GÖZLÜ SİYASİLERİN TAKDİRİ!

ASLINDA DOĞRU
DIYON!.. JAPONLAR
HER GÜN DEPREM
YAŞIYO!

AKLIM BİR
TÜRLÜ
ALMIYOR!

MİMARİ, MÜTEAHHİDİ, MÜHENDİSİ,
USTASI, DENETÇİSİ!.. NASIL AYNI
ANDA CİNAYETE ORTAK OLUR?

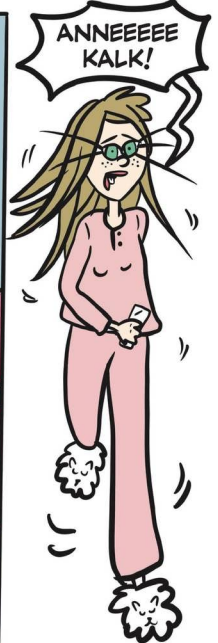

İNSANDA DİN
İMAN OLMA-
YINCA!..

ONU DA
GEÇELİM!..

DİNİNİ TILKIDEN ÖĞRENEN
TAVUK CALMAYI SEVAP
ZANNEDER!.. İŞ AHLAKI...
VICDAN... VICDAN... VICDAN
OLACAK!..

BAZEN ÇİZMEK ÇOK ZORDUR..

NE ÇİZİCEM Kİ ŞİMDİ..HIÇ ENKAZ
ÇİZMEDİĞİMİ FARKETTİM..İNSANLAR
ÖLDÜ.. ÖLÜME TERKEDİLDİLER..
NE ÇİZİLİR Kİ..NEDEN..

BAZEN BANYO YAPMAK

SAÇIMI YIKAYAYIM,
VÜCUDUMU DA ISLAK
MENDİLLE SİLEYİM..

LAMBA MI
SALLANDI LAN?!

YÜZ YİRMİ İKİNCİ
SAATTE GELEN MUCİZE!

BAZEN AKIL SAĞLIĞINI
KORUMAK ZORDUR..

20 ŞUBAT 20.04

DEPREEEEM!

DONUMU MU
GIYMELİ-
YİM?!

BAZEN
KARAR
VERMEK
ZORDUR..

ÖNCE ÇÖK
KAPAN MI
YAPMALIYIM?!

Felaketlerin Gölgesinde

Ezgi Aksoy

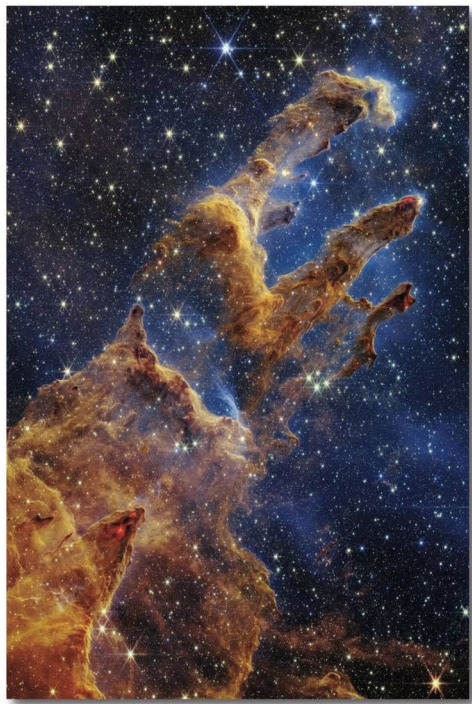
aksoyezgi@gmail.com

"Evren ne iyi huylu ne düşmanca görünüyor. Sadece umursamaz görünüyor."
Carl Sagan

İnsanın başına yeterince büyük bir felaket geldiğinde değil düşünce sistemi ya da hayata bakışı, genleri bile yeniden kodlanıyor bence. Vücudundaki her bir atomun tekmi bir den yeniden sıraya diziliyor. Çok büyük üzüntüye, onarılması neredeyse imkansız zarara uğradığında insan, kendini ya yeniden var ediyor ya da yok oluyor. Bunu bireysel ölçekte de toplumsal ölçekte de defalarca yaptı. Hayatta kaldı. Biz hayatta kalanların soyundan geliyoruz.

Felaketleri bazen doğa, bazen de insan kendisi yaratıyor. Bazen de bu son yaşadığımız felakette olduğu gibi, her ikisinin bir karışımı olabiliyor felaket dediğimiz. Neticede bu büyük kederli hadiseler, insanın içinde yatan en dolambaşsız ortaya çıkan bir tür turnusol kağıdı gibi işliyor. Zamanın ilk "tık tak"ını vurduğu andan beri kaç defa yaşandığı bilinmez. Hesaplanabileceğini de zannetmiyorum. Bizim gibi kısa ömürlü fanilerin idrak sınırlarını zorlayacak genişlikteki zaman dilimlerinde yok olan, daha doğrusu yok olagelen gezegenler, yıldız sistemleri, çarşışan galaksiler var geçmişimizde. Koca galaksileri yutan kara delikler, umursamaz, kimsenin gözetmediği bir varoluşa öylece boşluğa emileduran yekpare evrenler. Zamanın dahi kayıtlı edemediği büyük yıkımlar, kayıplar, yok oluşlar. Durmadan dağılan ve yeniden kurulan alemler... Bu büyük felaketler karşısında bir insanın ömrü o kadar küçük, o kadar anlamsız, o kadar kısa ve o kadar önemsiz ki! Bu büyük tablo karşısında, gezegenin birinde, zamanın tak dediği bir salisede, yerküre 65 saniye boyunca kırılmış çok mu?

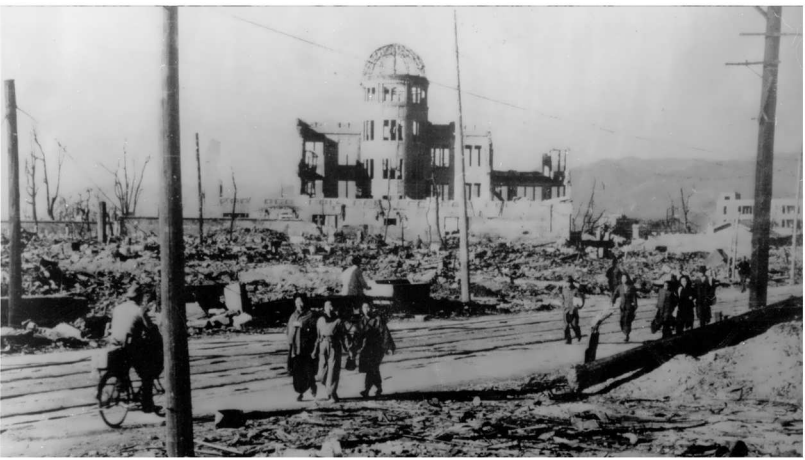
Çok elbette! Çok! Dayanılmaz! Korkunç! Hem de birkaç evreni paralelleriyle birlikte aynı anda yutacak kadar korkunç. Bir tek gözyaşında, yitip gidenlerin ahında, geride kalanların ölümlük öfkesinde değil depremler, değil gezegenler yıldızlar, koskoca galaksiler battı gitti. Koskoca bir evren, tüm olasılıklarını da aldı, bir daha var olmamak üzere bu gerçekliği terk etti. Görünüşe göre bir evrenin uçsuz bucaksız ve sessiz, zifiri mutlaklığının umurunda değildi olanlar, bir de umurunda olması gerekenler... Ecnebilerin de dediği gibi, bırakın da önce bunu sindirelim (Sindiremedi!).

İnsanoğlunun Çaresizliği?

Felaketler zamanın başından beri var, ama biz hikayeye dahil olduğumuzdan sonrasıyla ilgileniyoruz elbette. Yoksa dinzorları yok eden de bir felaketti, ama olmadıydı olmazdık yani. Hepimiz son derece alelade gibi görünen, ama mükemmel bir saatle birbiri ardına olmayı bekleyen, olağani değiştiren o anlık atılımlar sayesinde var olmadık mı neticede? Gen diziliminde meydana gelen ani bir mutasyon, aniden gezegene çarpan devasa bir meteor, öndeki spermi geçen cingöz spermin çekiciliği vesaire vesaire... Bu işte kimsinin kader, kimsinin de iflah olmaz bir rastlantısallık dediği, zurnanın zırt dediği nokta. Ama önemli olan kısım bu da değil. Önemli olan kısım; biz fanilerin bu ani yıkımlar karşısında cepheyi nerede tuttuğumuz. Durmayı seçtiğimiz nokta, simdiden başlayarak kuşaklar sonrasına yayılacak bir boyuta etki edecek zira. Zamanda bir kırılma gerçekleşecek. Bir kişinin durumu bile geleceği değiştirebilir. Bir kişinin kıvılcımı, tüm toplumu tutuşturabilir. Derken karanfil elden ele! Yani gönülden gönüle yayılan bir kararlılığı diyorum. Çok şey etki edebilir. Etti de daha önce. Gelin örneklerine bakalım biraz.

İnsanoğlunun yakın geçmişte başına gelen en büyük felaketlerden biri I. ve II. dünya savaşlarıydı elbette. Cephede cereyan eden ve insanın bedenine yani ete ve kemiğe indirdiği, öldürülebilirliği üzerinden yürüten savaş bir yana, bir de insan psikolojisinde cereyan eden bir savaş vardı ki işte o şu anda yaşadığımız toplumu şekillendirdi. I. Dünya Savaşı monarşilerin büyük oranda sonu oldu örneğin. Çünkü halklar artık kaderleri sadece bir kişinin elinde olsun istemi-

yordu. Temsili de olsa demokrasi ve de eşitlik istiyorlardı. I. Dünya Savaşı ayrıca kadın hakları için önlenemez bir yükseliş demekti. Erkekler savaşa gittikçe, ya da daha çıplak bir tabirle öldükçe, onlardan kalan yerleri kadınlar doldurdu ve böylece kadınların evleri süslemek ve çocuk doğurmak için var edilmiş birer şirinelik muskası olmadıkları görülmüş oldu. Tıp, teknoloji de ilerledi bu arada. İlaçlar, tedavi teknikleri değişti. II. Dünya Savaşından sonra Avrupa bir daha faşizmi görmemek adına bir dizi önlem aldı. Zira savaşın sonra Avrupa öyle bir haldeydi ki, enteresan bir hadise olsa ve hayat sıradan bir Avrupalının karşısına bir Deccal'ı bir de

Hitler'i çıkarsa, o sıradan Avrupa hiç düşünmeden Hitler'i yeniden yok etmenin yollarını arardı inanır. Savaşın sonra Almanya'da Hitlerin yarattığı felaketlerin yaralarının sarılabilmesi için insanüstü bir mücadele verildi. Okullarda bu felaket en ince ayrıntısına kadar öğretildi, Nazi propagandası yapmak kesinlikle yasaklandı.

Atlantik'in diğer kıyısında, böğrüne atom bombasını yiyen Japonya, bir daha asla böyle bir felaket yaşamamaya ve ayağa kalkmaya öylesine ant içti ki, o günden sonra Japonya'yı gerçekten de hiçbir şey yıkamadı. Buna 8 büyüklüğündeki depremler de dahil biliyorsunuz. Üstelik Japonya, yaşadığı bu travmayı sindiremiyor, öğretmiyor, dönüştürmüyordu. Derken sonu Manga'ya uzanan bir çizgi roman külliyatı patlak verdi. Çoğunlukla radyasyonla mutasyona uğrayan canavarlar ve o canavarların bazen kötücül, bazen de tamamen nötr yani sadece kendi doğaları içinde davranışlarını resmetti o zamanın gençleri. Bir toplum sanatla iyileşti. İyileşirken güçlendi. Dedim ya, depremin bile yıkamadığı bir ülkeye dönüştü. Günümüzde Japonya fay hatları üstüne köprü inşa eden bir ülke artık.

İzlanda 2008'de kelimenin tam anlamıyla batıyordu. Ada olarak, denize doğru değil elbette. Ama finansal olarak, basiretsiz liderlerin ülkelerini sürüklediği o kaybedenler denizine. Peki İzlanda bu krizi nasıl tersine çevirdi? Tüm sisteme baktığını radikal biçimde değiştirerek. Önemli noktalardaki neredeyse bütün erkek liderleri, yaşı belli yaşı üstünde olan politikacıları yerlerinden ederek. Yerlerine genç kadınları koyarak. Onların öne sürdüğü vizyona güvenerek ve önerdiklerini eksiksiz uygulayarak ayağa kalktılar. Günümüzde İzlanda dünyanın en zengin ülkelerinden biri olmayabilir, ancak ekonomisi en güvenilir ve de en yaşanılabilir ülkelerden biri olduğu kesin.

Uzun ve fizigin kuralları çok açık. Yıkım, kaçınılmaz. Yıkım olmadan büyüme olmuyor. Büyümeden kasıt ekonomik büyüme değil, içsel gelişme ve hatta toplumsal büyüme. Ve

bu yıkımlar, geçemediğimiz testler gibi, durmadan karşımıza çıkıyorlar. Ta ki biz o seviyeyi atlayana kadar.

24 yıl önce Marmara Depremini yaşamış bir halk olarak 2023'te on ili birden etkileyen ve büyüklüğü 8'e ulaşan bir depremde, deprem yönetmeliğine uygun binalarda can kayıpları yaşadıysak, bizim acımızı hiçbir teselli sözcüğünün dindirebileceğini zannetmiyorum ben. O yüzden de sarf etmeyeceğim. Ne nihalist bir noktada durup hiçliğe övgü yapıyorum şu anda şu yazıda ne de içinde büyüyen öfkemizi göz pınarlarından aktarıyorum. Bu gezegen de elbet bir gün Samanyolu galaksisinde olan her gezegen gibi Andromeda Galaksisi ile çarpışacak ve yok olacak. Eminim çok güzel bir ışık saçılacaktır evrene o gün. Ve o gün, bugün burada yaşadıklarımızın artık hiçbir önemi kalmamış olacak. Ama o güne kadar, bilimin ve inşaat teknolojilerinin ışığında can kayıplarının önlenilebilir olduğu defalarca ispat edilmiş bir doğa olayı karşısında bu yenilişimizin mücadelesi sürcek. Yani dünya durdukça. Ve görüşüşe göre dünya daha uzun süre buralarda olacak.

Süper Mario, Canavarlar ve Titanic Üzerine Bazı Mülahazalar

Yazarın Uyarısı: Bu yazı yüksek dozda ümitsizlik içermektedir. Neşeli günlere dair ümit tohumu taşıma ihtimalleri olduğundan, 9 yaşından küçük çocukların bu yazıyı okuması uygun değildir. Geri kalan hepimiz zaten biraz ölüyüz, birçoğumuz da gerçekten ölümlerin en ızdırap verici şekliyle bedeneden öldü ve hepsi birer sayı şimdiki. İstatistik olmak için çok canlıydılar.

Yabancı bir dizide geçiyordu "Ben bir sayı değilim, özgür bir adamım" Böyle kıskılar yapmayı bırakalı ne kadar çok zaman oldu. Sindirildik ey halkım senki di mi ya? Böyle bir başımız belaya girmesin, çalıyorlar ama yol da yapıyorlar filan, sonra herkes çalıyor zaten, en azından kira öder gibi ev alıyor millet... Evet yaptıkları yolların geçemedik, denetlenmeyen binaların enkazında ezildik... Bunlar tabii küçük detaylar değil mi? Unutmadığımız şey mi ya? Birkaç ay bakır. Yine imar barışı filan olsa alın akın koşun başıvuruya. Sevimlere! dayamadığımız bu başımızdaki tanımlanamayan cisimleri tekrar seçeriz. Çünkü bizde Stockholm Sendromu gibi bir şey oldu sanki böyle hastalıklı hastalıklı celladına ışık tavırlar. Ama açıklası karşı benim hiç umurumda değil. Gördüğüm tek kare fotoğraf bana yetti ve ben aranızdan kısa süre önce ayrıldım. Ayrıldım derken kafa olarak yarı, yoksa bedenlen hala istiklal'e filan bana rastlayabilirsiniz. Ben artık sanki kötü bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum. Hayatta kalmak için kendimi kandırma, inkar metodunu bilinci bir şekilde uyguluyorum. Sanki sene 2000'lerin başıymış ve ben henüz hiç ininmemişim, sanki AKP hiç seçilmemiş gibi yapıyorum. Fotoğraf çekiyorum, kitap okuyorum ve sanki hayat bana güzel günler sunacakmış gibi düşünüyorum, -miş gibi ya parşam belki öyle olur gibi, -miş gibi... Çünkü artık gerçeklikle yaşamam zorlaştı.

Bu halimi itici bulan arkadaşlarım tarafından dışlanıyorum ama gerçekten de önemli değil. Ben zaten her şeyi dışladım. Yani buradayım ama "ben aslında yoğun!!" Türkiye beni o kadar yordu ki sadece bir an önce "sı-mülasyonu başarıyla tamamladınız" sesini filan duymak istiyordum. Süper Mario gibi oyundaki bölümleri aşip, yani bir şekilde günü atlatıp, prensesi kurtarmaya çalışıyorum. Evet, benim bu dünyaya getirdiğim bir prensesim var ve ben bu oyunda kalmak zorundayım. Oyunun amacı hayatta kalmak ve prensesi canavarlardan kurtarmak. Şunun şurasında seçime ne kaldı?

Bütün hayatım boyunca hep kaygıydım. Çünkü bir şekilde başımıza bir felaket gelecekti. Herkesin başına hep bir felaket geliyordu ve bu bela okları bir gün bize de uğrayacaktı. Bu bekleyişten dolayı bütün hayatım zaman zaman yoğun, zaman zaman daha seyrekle kaygı ataklarıyla geçti. Uğur

Mumcu'nun arabasına bomba koyduklarında ben küçük bir çocuktum. Bizim arabamızın da altına bomba koyarlar mı korkusuyla arabaya her bindiğimde yaşadığım paniği hatırlıyorum. Ben sanıyordum ki rastgele konan bombalar var, o gün de Uğur Mumcu'ya denk gelmiş. Bize de çıkabilir bu Milli Piyangoyu diye düşünüyordum. Milli Piyangoyu bize çıkmadı. Biz, yani hayatta kalanlar ciddiye alınacak insanlar değildik. Henüz bedel ödeyeceğimiz günler gelmemişti. Sonra bir gece fünüyle imha edilen bomba sesine uyanıldığında, balkona koştuğumuz, babamın sakın sakın "bir şey yok, ses bombasıymış" dediklerini hatırlıyorum. Bombalar hayatımızın rutiniydi ve bir şey yoktu, uyumaya devam edebiliydik. Henüz bombadan ölmeyecektik. Kaygı tohumları bizim nesle böyle ekildi. Biz kalabalık yerlerde yürümeyen insanlardık bir dönem. Parçalanarak ölmek istemiyorduk.

Sonra askerlik... Sevdiklerimiz canlı dönsün diye bekledik. Haberlerde altyazıları takip ettik. Çekir canatmaların mekânlarını elimiz buz keserken dinledik. Bugün de ölemiştiğimiz. Bugünkü cenaze de bize çıkmamıştı çok şükür. Bugün de Milli Piyangoyu bizi es geçmişti.

Devletin düşmanlarıyla! mücadelesinde Süper Mario gibi bombalara filan denk gelmeyecek de bölümleri geçince başka ölüm seçenekleri ekranda belirdi: Sel, deprem, orman yangını, yolda geçerken rastgele gırtlaklanmak, erkek şiddetinden dövüle dövüle ölmek...

Bu kadar yıldan, bu kadar acıdan, bu ka-

Yasemin Olur
yaseminolur@yahoo.com

dar kaygıdan sonra üzerine çöken hissizlik halini ben artık ruhen ölmekle açıklıyorum. Hep bir şeylerin düzelmesini beklediğim bu hayatta bir halt olmadı. Bir şeylerin bir gün düzeleceğine dair duyduğum inançın üzerinden duble yollar geçti. Yalnız olduğumu da düşünmüyordum. Biz, koca bir nesil artık pes ettik. Hala direnenlere de selam olsun ama gemi batıyor. Bu maç buradan dönmeyiz. Ben Titanic batarken kemaniın kayarak kalan son anlarının tadını çıkararak o dayının tarafıyım. Ben pes ettim. "Yine denedim, yine yenildim, daha iyi yenildim" ama artık ben daha fazla yenilemiyorum. Beni bırakın siz gidin. Son bir güzelliğin olarak seçimde oy kullanacağım tabi, direnenlere benim de pes etmişken bile son küçük bir katkı olsun.

Bu ülke bana ve tüm vatandaşlarına (yandaşlar hariç) bir hayat borçlu...

Ama umutlandığı o küçük "an"lar...
Yine de güzeldi...

6'lı Masa'nın adayı belli oldu.

BAYAN YANI

2023-03-MART

Aylık yaygın süreli yerel yayındır.
BD Basın Yayın Tic. Ltd. Şti. adına
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü

Tuncay Akgün

Renklendirme Editörü

Fikret Özdemir

Grafik Düzenleme

Cebrail Okcu

Müesses Müdürü: Ali Yazıcı

Abonelik: Aysun Öztürk

ADRES: Duatope Sok. No:16

Yeldeğirmeni/Kadıköy

TEL: (0212) 2929565-66-68

FAX: (0212) 251 57 54

BASKI: LeMan Ofset

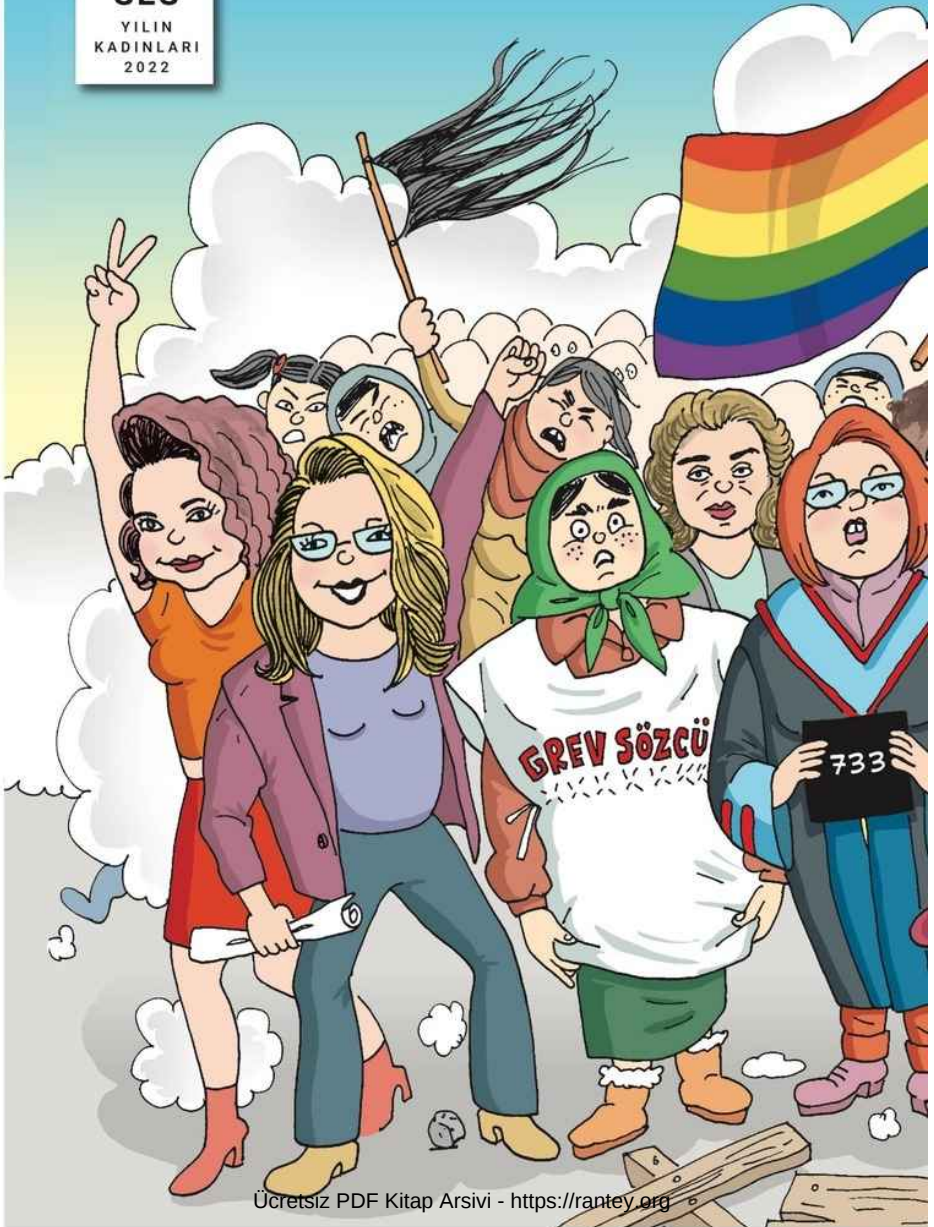
(0212) 858 00 93

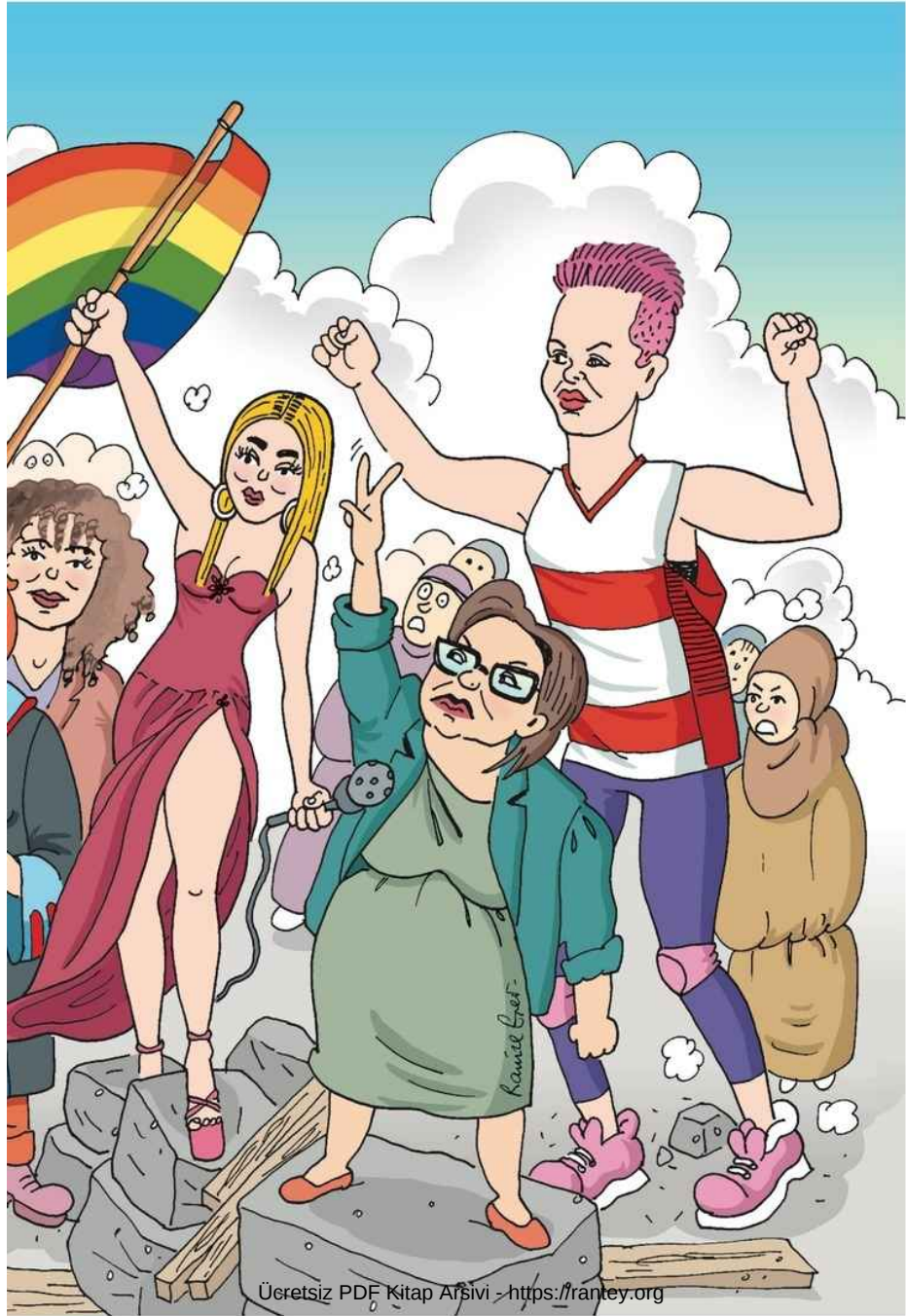
DAĞITIM: Turkuaz Dağıtım

Paz. A.Ş. (0212) 2929565

TEK ADAM

SES Yılın Kadınları DİRENİŞLERİ İLE UMUT OLAN KADINLAR

İranlı kadın direnişçiler adına Parastoo Salehi

İran'da Eylül ayında Mahsa Amini'nin kuyafet kurallarına uymadığı iddiasıyla 'ahlak polisi' tarafından gözaltına alınması sonrası hayatını kaybetmesinin ardından patlak veren ve ülke geneline yayılan gösterilerde kadınlar en ön saflarda yer alıyor. Başörtüsü zorunluluğuna karşı bir başkaldırı olarak başlayan eylemler, ülke geneline yayılan rejim karşıtı protestolara dönüştü. Hatta bu birçoklarına göre bir 'kadın devrimi'.

Ukrayna'nın içinde ve dışında mücadele veren kadınlar adına Olena Velychko

Ukrayna'da savaş devam ederken, zorla yerinden edilen 8,5 milyon insanın yüzde 80'ini kadınlar oluşturuyor. Cinsel şiddetin bir savaş taktiği olarak kullanıldığı, binlerce kadının sınırdan kaçırıldığı ve tecavüze maruz kaldığı savaş ikliminde, ülke dışına güvenli bir şekilde çıkmayı başarmış olanlarsa, travmaların ağırlığı ve zor yaşam koşulları altında yaşam mücadelesi vermeye devam ediyor.

Sera Kadıgil

Parlamentolardaki kadın temsiliinde 188 ülke arasında 129'uncu sırada yer alan Türkiye'de bu yıl bir kadın milletvekili cesaretiyle gündem yarattı: Sera Kadıgil. Kadınların yaşadığı zorlukları, uğradıkları ayrımcılığı ve kadın cinayetlerini Meclis kürsüsünde sıklıkla dile getiren TİP İstanbul Milletvekili Kadıgil, LGBTI+lara destek verdiği konuşmalarla da hafızalarda.

Afganistan'da Taliban'a karşı direnen kadınlar adına Zakira Hekmat

Geçen yıl Taliban'ın Afganistan yönetimini ele geçirdiği günden bu yana, kadınlar aşama aşama pek çok haktan mahrum edildi: İştenc çıkardılar, kamusal alanlara, parklara girişleri yasaklandı, ortaokul ve liseye gitmelerine izin verilmedi, burka giymeye zorlandılar, yanlarında erkek olmadan seyahat edemez hale geldiler. Son olarak da bu hafta kadınların üniversiteye gitmesi yasaklandı. Hak ihlallerine her gün bir yenisi eklenirken umudunu korumakta zorlanan kadınlar, yine hayatlarının ellerinden alınmasına sessiz kalmıyorlar.

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu adına Gülsüm Kav ve Fidan Ataselim

2010 yılında Münevver Karabulut cinayeti'nin ardından kurulan Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu (KCDP), kadına yönelik şiddetle mücadelede Türkiye'nin en güçlü örgütlerinden biri haline geldi. Kadın cinayetlerinin boyutlarını ve sebebini görebilmek, seyrini analiz edebilmek için kurulduğu günden bu yana kadın cinayetleri verilerini raporlayan Platform, kadına yönelik her türlü şiddet ve çocuk istismarı davalarını sistematik olarak takip ediyor. Türkiye genelinde öldürülen kadınların yakını ve şiddete uğrayan kadınlarla birlikte adalet mücadelesi yürüten dernek, güçlü bir kamuoyu oluşturma ve hukuki destek sağlamada oldukça etkili.

Gezi'nin kadın tutukluları adına Mücella Yapıcı, Çiğdem Mater, Mine Özerden

Mücella Yapıcı, Mine Özerden ve Çiğdem Mater 'hükümeti ortadan kaldırma teşebbüsü yardım' suçlamasıyla nisan ayında bu yana Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi'nde tutuklu. Üç isim de bu suçlamayla 18 yıl hapis cezası aldı.

Ebrar Karakurt

Türkiye A Milli Kadın Voleybol Takımı oyuncusu Ebrar Karakurt, voleybola 12 yaşında Vakıfbank takımında başladı. Vakıfbank forması ile yıldızlar ve gençler kategorisinde Türkiye şampiyonluğu elde etti. U23 Milli Takımı ile Dünya Şampiyonu olan Karakurt, 2021 yılında, 21 yaşında iken, Türkiye A Milli Kadın Voleybol Takımı oyuncusu oldu. Maçlarda gösterdiği performans ve başarılarının yanı sıra genç kızların imkansızlıklar yüzünden spordan uzak kalmaması için SosyalBen Vakfı ve Nike'nin desteğiyle Ebrar Karakurt Akademisi'ni kurdu, hepsine ilham oldu.

'Aysel Tuğluk İçin 1000 Kadın' Girişimi

2016 yılından cezaevinde tutulan, bu süreçte sağlık durumu günden güne kötüye giden ve son olarak Adli Tıp Kurumu'nun "cezaevinde kalamaz" raporu verdiği demans hastası eski HDP'li eski vekil Aysel Tuğluk, yılın son günlerinde Kandıra Cezaevi'nden tahliye edildi. Tuğluk'un özgürlüğe kavuşmasında, onu bir gün olsun unutmayan kadın yoldaşlarının, kadın örgütlerinin, gazetecilerin ve siyasilerin mücadelesi etkili oldu. Hayatın ve mücadelenin her alanından 1000 kadın, Tuğluk'un tahliye edilmesi için 'Aysel Tuğluk'a Özgürlük için 1000 Kadın' kampanyasını başlattı ve herkesi Tuğluk ve onun şahsında hasta mahpusların yaşam hakkı için ses vermeye çağırdı.

LGBTİ+ aileleri adına LİSTAG

İstanbul Sarıcahane'de Fikirde Birlik ve Mücadele Platformu'nun çağrısı ve RTÜK'ün desteğiyle LGBTİ+ları hedef alan "Büyük Aile Buluşması" mitingine karşı toplumun her kesiminden insan tek ses oldu: #NefretYürüyüşüneHayır. Siyasi parti üyeleri, sanatçılar, demokratik kitle örgütü temsilcileri ve yurttaşlar, LGBTİ+ları doğrudan hedef alan miting tepki gösterdi. Sadece LGBTİ+lar değil onların aileleri de nefret söylemlerinin hedefindeydi. Cumhurbaşkanı ve AKP Genel Başkanı Erdoğan Malaya'da katıldığı bir toplantıda, "Güçlü bir ailede LGBT diye bir şey olabilir mi?" dedi.

İşçi direnişlerinin ön saflarındaki kadınlar adına Rojbin Polat & Esra Soybir

2022 yılı işçi mücadelelerinin yoğun olduğu bir yıl olurken, mücadelenin ön safları da kadınlarla doluydu: Farplas, ETF Tekstil, Asen Alüminyum, Acarsoy Tekstil... Kadınlar pek çok engellere rağmen direnişlere öncülük ediyor. İşçiler, düşük ücretlerini yanı sıra mobbing, sendika düşmanlığına karşı da ayakta.

Beats by Girlz Türkiye

Beats By Girlz Türkiye, müzik endüstrisinde toplumsal cinsiyet eşitliğinin sağlanması için kendi müziğinin peşindeki, kendi hikayesini anlatmak isteyen genç kadınları destekleyen bir müzik ve teknoloji oluşumu. 2013 yılında New York merkezli bir girişim olarak başlayan ve ABD'nin birçok eyaletinin yanı sıra Danimarka, Lizbon, Londra, Berlin, Prag ve Paris gibi bölgelerin olduğu 30'un üzerinde yerde faaliyet gösteren Beats By Girlz kolektifinin bir parçası olan oluşum, Türkiye topluluğunu güçlendirmek amacıyla müzik ve teknoloji odaklı eğitim projeleri düzenliyor ve müzik endüstrisinde toplumsal cinsiyet eşitliğinin sağlanması için yaratıcı sektörlerdeki paydaşlarla ortak projeler geliştiriyor.

Gülşen

Uzun yıllardır müziğiyle geniş kitlelere ulaşan Gülşen, erkek egemen bir anlayışın ürettiği cinsiyetçi söylemlere karşı dik durarak bütün kadınlara ilham olmaya devam ediyor. Sahne kıyafetleri nedeniyle hedef gösterilmesi ile başlayan süreçte kadınların yaşamına dair çizilen sınırlara ve patriyarkanın ideal kadın rollerine karşı sesini yükselten Gülşen, sahnesini LGBTİ+ haklarını savunmak için de kullandı. 26 yıldır kendi emeği ile ayakları üstünde duran bir sanatçı olarak kadınların sadece kendilerine ait olmaları gerektiğini vurgulayan Gülşen, yaşamın eril tahakkümün çizdiği sınırlara sığdıramayacağını, yaşamın ve çaresiz hissettiğimiz andlarda dayanışmayla var olabileceğimizi bize tekrar gösterdi.

Hazal Sipahi

'Mental Klitoris' podcastinin yapımcısı ve sunucusu Hazal Sipahi, cinselliğin konusulmadığı Türkiye'de farkına vardıklarını yok saymak yerine adım atmayı tercih eden biri. Sipahi, podcastini şöyle anlatıyor: "Bu podcastte seks, cinsellik, cinsel sağlık, cinsel şiddet, toplumsal cinsiyet ve hazzı dair kavram ve konuları seks pozitif bir yaklaşımla inceliyoruz."

Dr. Dilek Gürsoy

Almanya'da Türk göçmen bir ailenin çocuğu olarak doğan Dr. Dilek Gürsoy, önde gelen bir kalp cerrahisi ve yapay kalp uzmanı. Avrupa'da yapay kalp nakli yapan ilk kadın cerrah olarak övgüyle söz edilen Gürsoy, Almanya'da Forbes dergisine kapak oldu ve BBC'nin dünyanın en ilham verici ve etkili 100 kadın listesinde yer aldı.

Çevre hakkı mücadelesinin öncü kadınları adına Süheyla Doğan

Bu yıl Türkiye'de çevre ve ekoloji mücadeleleri açısından çok önemli gelişmeler oldu. Ülkemizde ve dünyada artarak devam eden doğa tahribatına karşı yürütülen çevre hakkı mücadelesinde bu yıl da en önde kadınlar vardı.

Göktürk Yeşil Kalsın Girişimi

Demirören Grubu'nun kredi borçlarına karşılık Ziraat Bankası'na geçen İstanbul'daki Göktürk Mahallesi'nin Kemerköy Sitesi içindeki yeşil alanlar, hukuka aykırı şekilde rezerv yapı alanı ilan edildi ve Bakanlık eliyle yapılaşmaya açıldı. Kemerköy sakinleri tarafından ilgili kararın iptali için tekrar dava açıldı. Ziraat Bankası ve Emlak Konut GYO ise dava sürecinin tamamlanmasını beklemeden yeşil alanlara iş makineleri ile girdiler.

Yaşam Boyu Başarı Ödülü:
Kadın Koalisyonu

İşçi direnişlerinin ön saflarındaki kadınlar adına Rojbin Polat & Esra Soybir

Savaş karşıtı Rus kadın gazeteciler adına Nataliya Vasilyeva

Boğaziçi Üniversitesi akademisyenleri

EX'TEN TANELER

● Suçlu, **EX** olsa da kurtulsa mı, **EX** olsa da elimizden kurtulsa mı Acaba?

● Meğerse, ölmek zor, ölmek çok daha zor mu?

● Bu dünyanın göçenler mi mutlu, kalan **EX**'ler mi umutlu Acaba?

● **EX** coğrafyada, n**EX**t bölge ile Eğitim müfredatı değişti. **8. Bölge**, "İhmal Bölgesi". Ve hiç kimse artık o **8. Bölge**'nin haritadaki yerini haritasız bulamaz oldu.

● **EX**'lerin Suçunu Tanrı'ya atmak en kolay daima!

● "**Tanrı korusun**" dediğimiz her ne varsa **EX**'ler çok daha fazlasını 4K izlenme kalitesinde resmen izlettiler.

● Sağlıklı yaşamak diyeti yaparak zayıflamaya çalışan market kasiyeri kadın, **EX** bir depremden sonra; "**biraktım diyeti Raziye Hanım, deprem olacak, aç mı öleyim yani!**" demişti. Afetlere ödenen diyetler hep kendi anladığımız gibiymiş her durumda. Herkesin depremi, empatisi kadarmış meğer.

● "Deprem öldürmez binalar öldürür" demek. "Afet değil, dayakçı **EX** koca öldürür" demek gibiydi. Hep mi olacak olanlar bize Acaba?

● Şiddetçi **EX** kocayı tutuklamak gibi, müteahhitleri tutuklamak. Ya içerden işi başka

birine bitirecek, ya da çıkınca aynı şeyi yapacak. En baştan bu beton şiddetini tutamamamın çaresizliğindeyiz yine.

● **EX** ailen, **EX** kocan ihmal etmiş, kollamamış, ne ki? En büyük Devasa Aile Seni ihmale bırakıp, **EX** ilan etmiş, çok mu ki **Acaba?**

● Ve bizler **EX** Kaderin yendikleri mi, yoksa, **EX** kaderi yenilenler miyiz Acaba?

● **NEXT** afete, değil de, ölüme hazırız gibi oluyor her **EX** şey.

● **EX** Kör, **EX** sağira "**Şahânesin**" demiş. **EX** Dilsiz duymuş, ama bunu hiç kimseye diymemiş meselesi gibiydi her şey.

● Her can **EX** olacağı anı bilmeden beklemeli yaşam denen süreçte. Çok ağır o hastalığı ve o hastalığın öldürme seyrini, sürecini bilmeden yaşamalı ki, yaşamak bir nebze de olsa yaşamaktan sayılsın.

● **EX** Afetlerden öğrendiğimiz bir şey varsa o da bu adamların son darbe, yumruğu kendileri vurmadan rahat edemeyecekleriydi sanki.

● Kesin bir şey söylemeyeceksen hiç konuşma. Her şey, her şey konuşan **EX** çök.

● "Ölümlerden ölüm beğen. Öldüm, öldüm dildim. Ölmüştür şimdi meraktan." Bizler bu kelimeyi ne kadar da rahat kullanıyormuşuz, ottan saptan her **EX'ten** **Trik** meseleye.

● Bir bölgeden **EX** geçmiş zamanda söz ettiğimize inanamıyoruz, hem de hiçbir şey geçmişsel olmamışken.

● Yıkılmayana da güvenilmez ki bu afet zamanlarında. **EX** fay es geçerek, yer altından sinsiçe başka tarafa sapmıştır belki de.

● "**Hayat devam ediyor**", kurgu cüm-

lesindeki, Hayatını kaybedenlerden çıkıp başka yerlerde devam eden **EX** hayat işi niyetli bir şey olsaydı devam etmez, hayatını kaybedenlerin yanında olurdu.

● Ölümlü bu **EX** yobazların arasında yaşamak arasında bir seçim mi yapmalıyız Acaba?

● Hayat, başkasının hatası, yanlış yüzünden bitmemeli. Ve her **EX** şiddet gibi de buna ecel, kader denilmemeli.

● Her **EX** felaketin başı "**Vicdan'a**" çığırıyor diye, ortada kirli de olsa bir vicdan var ki bir çirpida temizlenebilir sanılmasın sakın ola ki.

● **EX**'lerden ders alan hep aynı tarafız, hiç ders verdiğimiz yok.

● İnşaatı değiştirenin **EX** kafasını değiştirmedikten sonra, İnşaatı değiştirmek sadece afetin açığı afeti değişik boyutta büyütüyordu.

● Her **EX** ilişkisi de olan şey oldu işte. İnşaatlar başladığında gerçek dışı cennetten bir köyeydi, sonra dünya dışı gerçekten cennet oldu.

PAPARAZZİYE GÜN - DEMLİK EX'te de, NEXT'te de Aynı FAY'dayız...

● SKendi depreminden korkan herkesin depremi, kendi korkusu ve korkutulduğu kadar.

● Başında beklediğimiz bir kişinin ölümü karşısında, utanarak, yürüyen ayaklarını tekmelemiştim. Bu afet karşısında 40 bin kerelerce utandım, her an bitecek olan yaşamımdan.

● Depremden alınan ders; Yeni inşaat yapalım, yaraları sarar, sarmasa da gelen inşaat, giden inşaatı artırır olur.

● Dünyanın deprem ülkelerinde, Afet sığınma parkı, bizde sığınma farkı.

● Her ne felaket olursa olsun bize dö-nüşen şekli, üzerimize yıkılacak yenilenmiş bir inşaat stresi yine.

● Herkes binayı inşaatı biliyormuş. Günlerdir medyada onlarca mimar, mühendis, inşaatçı yanlışları konuşuyorlar. Peki neredeydiler? Demek ki konuşanların gücü 3-5 müteahhite yetmiyormuş. Yanlış anlatmak, yanlış yapmaktan daha zormuş.

● Olduğumuz beldeye deprem göçü yapılırsa, bu diyalarda deprem olmayacak teminatı anlamına gelmez. Bu bir afetten koruma tedbiri sanılmasın.

● **Deprem Çantasından** öncelikle **Deprem Çatısı** elzemdir. Depremde kimse kendi deprem çantasına ulaşabilecek kadar deprem çatısı altında sağ kalamıyorken, hazırlanan deprem çantasını bir başkası için hazırlayıp Deprem olmayan bir yerdeki deprem çantası deprem olana gitmek zorunda.

● Trajik hikâyelerle felaket yaralarını kapatamıyoruz, daha da açıyoruz aramızdaki fayı.

● Her sonraki Bağış kampanyası bizim

için yapılacak bu ülkede." dedi haberci. Yaşadığımız bu felaketler, **Yaşadığımız felaketin fragmanları dercesine ...**

● "Deprem oldu artık daha ne olsun ki?" sanılır gibiyken, deprem bölgesinde depremden korunarlara bile deprem felaket oldu. Bizler daha kaç kerelerce öleceğiz **Acaba?**

● Sadece sismik afet faaliyetetken, **4:17** de durmuş ve bir evin salonundan savrulmuş duvar saatindeki zaman, haykırıyordu; "11 ilde her şey o anda durdu, hayat kapandı" diye.

TRAVMA TEPKİLERİ

Betül Yılmaz

VE
ÇARESİZLİK

A M A Ç A R E S İ Z L İ K

İLİZYONDUR

Raziye İçoğlu

❖ “Kepçe girerse sağlıklı cenaze bulunması imkânı yok.” dedi bölgeden bağlanan bir kurtaçıcı. **“Sağlıklı Cenaze”** kelimesi duydum ya, artık ne diyelim?

❖ Doğa olayından mı gitmek, yoksa olaylı doğadan mı gitmek? aramızdaki kalın bir faydayız meselesi.

❖ Ve Doğal afet, ilk önce kötü niyetli insanları da bölgeye çeker. Doğal afetten çıksan, bir çok talancının içinden çikamazsın. Ve neredeyse afete geri dönmek istersin...

❖ Hata **Hatay**'da değil, birileri yanlış yaptı.

❖ **Hatay**'larımızdan ders almıyoruz hiç. Diğerlerinin **Hatay**'larından ders alıp onunla yaşamaya çabalamamız mı gerekli hep Acaba?

❖ Yardımda, azlarını çok saydılar, **Hatay**'ımızı yok saydılar.

❖ Bir naylon Market poşetiyle evimize ka sayla giren Kızılay, sadece bir **SODA** markasından başka bir şey değilmiş meğer.

❖ Bazı kelimelerde iki sessiz harf arasında sesli harf olmaz, ve Dilbilgisi yakaşanı ile, **“Kriz Yönetimi”** yazılır. “Karak bekleyen **Keriz Yönetimi”** olarak okunur.

❖ Başımıza gelen bütün depremlerde, yıllardan beri değişmeyen, tv ekranlarından yine **“DepremZade”** diyererek bağış yaptılar. Depremzedenin oğlu mu demek istiyor, Farsça mı söylü-

yor, yoksa bağış yapanın soyluluğundan mıdır **Acaba?**

❖ Mesela, **Afetzede**' misiniz?, **Afadzade**'lerden (**gillerden**) misiniz?..

❖ Hepimiz, her zaman **zede**yiz, zedeliyor. Öüne gelen geçen, afetler değişiyor sadece zaman zaman.

❖ Ve depremin dayanıklılık testi değil de, Pes etme, pes etmeme,

**İÇİM ÇOK SIKILDI
DOLUNAY BİLE
GÖRÜNÜYÖ!
UGGHH KARA
KIŞ!**

**YOK YAA
UYUYAMI-
YORUM!
ÖFFF
PÖFF!**

pes ettirme sınırlarında Can dayanıklılık testi yapıyordunuz sanki.

❖ AFAD'ın da afetidir tatbikatı bu; diğerlerinin hataları ile yaşamayı öğren, yollarına çıkma, seni görmesinler, kendi başının çaresine bak.

❖ Sismik deprem mesajı gibi, Yollar yarılmış, ama yolları yapan bir binadaki reklâm resmi bile etkilenmemişti, Camlarına karto-

net baskısı reklâmını alan yıkılmayan bina dimdik ayakta. Okuduğu Şiir klibi gibi. “cihan yıkılsa emin ol bu cephe sarsılmaz!” dercesine.

• İnşaat sever müteahhitler, inşaatın çok kazanma konusunda endişelenirler; o inşaatlarda hayat kaybedenler de müteahhitlerin kazanmasından korkar.

• Kestirip atmaya, tıraş olanak bulunmama izlenimi veren uzayan pis sakal ölçüsünde yaraları sarmak göstergeli, Bakan diyor ki: “Depremın yaralarını sarmak...”. Burada insan nerede Acaba? Yine depremin yaraları, depremin yaraladığı canlar değil? Deprem neydi? İnsan neydi? Kurtarma neydi? Vicdan neydi? Hayat neydi? Hayat bir emektir.

• İlk gözden çıkarılacaklar listesinden neden sıyrılmıyoruz ki Acaba?

• **Varoluşsal Bir Kriz** içinde olan, Afetler ve çocuklar yalan söyleyemez.!

• Yanlış koşul, yanlış zaman, yanlış yer. Üç yanlış bir doğru edecek olsaydı şeyet, o da AFAT.

• Mağlar seyircisiz, evler insansız, insanlar evsiz, çocuklar ailesiz, aileler çocuksuz, cepler parasız, dolaplar yemeksiz ve bazı insanlar kalpsiz, Hukuksuz, Hükümsüz, Yüzsüz, oynanıyor şu hayat sahnesinde her şey çoktandır.

• Depremle, şiddetle, korona ile yaşamayı öğreniriz, bir tek huzurla, sağlıkla yaşamayı öğrenmeyi yaşamadık ki.

• İlk öncesinde de, Doğayı katlederek, güzelim, doğalım doğayı bile kızdırdılar. Çocukluğumuzda uçurtmamız ağaçlara değil tellere takılmaya başladığında dünyadan Son Çiğışa doğru hızla ilerliyoruz.

• Dünyadan göçenlerin bu afetleri görmediği, fakirlik, çocuksuzluk için şanslı hissetmek.

06.02.23

OHA
DEPREM
OLMUŞ!
BAK İÇ
SIKINTIM
ONDANMIŞ!

07.02.23

BÖHÜÜÜ
Bİ DAHA
DEPREM
OLMUŞ
OF OF OFF
BÖHÖHÖÖ!

08.02.23

ŞEREF-
SİZLEER!

Bizler yaşamı böyle mi algılayacağız? Öyleyse bu yaşama yaşamak değil ki.

• Bu sismik hareket, bir sinsi siyaset planına nasıl dönüştü, ileri dönüşümde Acaba?

• Tasarrufun tasarrufu, afetin afeti, ecelin de eceli, fakirliğinde fakirliği, zamların da zammı, kaderin de kaderi, şiddetinde şiddeti... Beterin beteri, Dibin de

dibi yani, faylarındayız.

• Yollar utandı da yarıldı, yerin altına geçti de, Fay damarımız, ar damarı çatlağında çok daha sonra yarıldı.

• Muhitimdeki, Kızılâyn sağ-

lık hizmeti veren binasının karşısındaki tahta banka oturmuş deprem yarıdmsızlığı konusunda Kızılâyn'ı değiştirtiyordu iki Teyze, çok oturaklı Yüksek Divan eylemi kalitesinde.

Ayşegül Damla Arslan

HER ŞEYİN GURUSU

"Bugün bu yazıyı okuyorsanız, asla yaşadığımız felaket ile ilgili bir şey okumayacaksınız demektir. Kendimi yazmaktan imtina ediyorum çünkü. Çünkü kimsenin acısını kelimelere dökmek asla ama asla haddime değil. Yaşadığım duygularımı da perde arkasına, halı altına, kiliti kasalara koymak istiyorum.

Bilmeniz gereken tek şey, aynı hislerle yaşadığımızdır."

Üniversitedeyken o kadar sosyaldım ki, tiyatro kulübünden sonra voleybol takımına da girmiştim sıfır spor kabiliyetimle. Daha "dakka bir vurdu ve gol olduuuğ" tadındaki ilk smaç denememde sağ baş parmağımı şişirmiş, o kadar insanın içinde ağlamak için kendimi zor tutmuş, tek elimi kullanabildiğim için o zamanki sevgiliye "yhaaa çk kıtm, gelip beni al" diye mesaj atamamış, eve spor gazisi olarak tek başıma gitmiş, buzdolabı olmayan öğrenci evine gidip, komşudan "Yıldız Teyze bi parça buzun var mı, elim şişti" diyerek aldığım küçük plastik donmuş su şişesini elimin üzerine koymuştum ki daha da kötü olmasın. Nitekim oldu. Ev arkadaşımın yaptığı kısır sol elimle yemek zorunda kalmıştım. Spor hayatımı orada noktalamışım.

Peki neden?

Hala düşünüyorum, neden bilmediğim bir şeyin parçası olmak istedim? Safi sosyalleşmek miydi amacım yoksa bir şeyler öğrenebilmek miydi? Ya da kendimi ispat etmek istedim "bakın ben bunu da yapabiliyorum" diye. Çünkü diğer taraftan tiyatro kulübünden, oynadığımız oyunun en zor rolü bana verilmiş, hakkını veriyorum ki herkes "yhaaa senin burda

19.02.23

İSPANYOL KURTARMA EKİBİ ALANI TERKEDECEKLERİNİ BUNA ORTAK OLMAK İSTE-MEDİKLERİNİ SÖYLEDİ!

ne işin var, konservatuara gitsene" diyor. Havalarda uçuyorum. Hmmm, bu şey değil mi ya her şeyi yapabilen Türkiye'nin En Güzel Kadını Sendromu?

Belki de.

Zaten bizim takım turnuvası sonuncu olmuştuk. O an "ay iyi ki yokmuşum içinde, benim de bu yeniliğe katkımda olurdu" diye düşünmüştüm. Yensen yenilsen kalbim hep sende değil yani. Maçtan sonra hamburger yemekye gitmiş-tik de çantandan çıkarttığım form bisküvilerini kermiştim. Hayatım bir dönemimde hiçbir şeyi dikkat etmeyerek bu dikkatsizliğin şampiyonu oldum. Harikulağ. Zaten kolektif işler

beni bozuyor. İstemediğim kolektif işler ama. Sporumu tek başıma yapınca mis gibiyim, bu yüzden bunu bozamiyorum. Sosyalleşmek uğruna sakatlanmak istemiyorum. Hala istediğim Yasemin Evcim mertebesine ulaşamadım, belki işin ehli biri bacağımdan tutsa şakadanak spagat açacağım. Ama yok. Eve-rest'e kendim de tırmanabilirim.

Bazen, yolunu aydınlatacak o feneri kendin tutmak istersin elinde.

Öğreneceğini öğrendikten sonra, kendini geliştirdiğin sevdiğinin yanında bile kalmak istemezsin. Döngüdür bu. Yeni bir öğrenişe yelken açmak gibi. Deniz fobim var ama yelken açarım umarsızca. Hocaların hocası dersin, seni baştan yaratmıştır her anlamda, ama bir bakarsın bir süre sonra hocanı geçmişsin. Demeyeceğim boynuz kulağı geçer diye. Belki hocanı sen bırakmamışsındır, hocanı seni bırakmıştır. Bilemiyorum. Tipik Jung ile Freud gibi. Freud ile Jung gibi niye değil, Jung bizim kırmızı çizgiğimizdir. Freud hakkı da olsun haksızsın.

Bu yüzden Guru olanlardan hoşlanmam. Öğretmenlikleri süreklilik arz ediyor. Yersen. Öğretileri bana boş geliyor. Herkesin içten içe bildiğini yine içimize içimize pazarlıyorlar. Sevgi, iyi niyet, netlik, bilinc, bunları kullanarak cümle kurduğumuz zaman guru oluyoruz. O zaman ne var yani, abe yazayım size iki tane güzel cümle, beni bilirsiniz guru.

Kahve falı da böyle değil mi?

"Süreklili mutlu göründüğünüzde ilk mutsuzluk anınızda gafil avlanırsınız" hah ben bu işi biliyorum. Doğru değil mi ama? Bu cümlemin influencerlarımıza armağan ediyorum, linki de aşağı bir yerlere bırakırım belki. İlginirsiniz diye muadil cümleleri daha sonra paylaşacağım.

-Damla Abllaalaaaa çok güzelliillll. Link var mı?

Sadghuru kalkar mısın o minderden, benim oturmam lazım? Ne, benden iyi mi yoga yapıyorsun? Şu an meditasyonda mısın? Kafanın üstündeki turuncu ışığı taniyorum yalnız, aynı lambadan bende de var. Geçen yorgacı bi kız link vermişti, ordan şey etmiştim. Sen de mi ordan şey ettin.

Yemezler.

DÖRT KÜP AMA DÖRDÜNÜN DE KULBU KIRIK DEĞİL

Guru demişken iyi bir guru olmanın en önemli dört şartı : 4 küp olacaksınız.

- 1-Sabr
- 2-Bilgi
- 3-Sir

4-Sinir

Genelde sinir küpü olarak hayatımı yaşıyorum. Far görmüş tavaş gibi gözlerimin açıldığı aydınlanmadan sonra sinir küplüğünden biraz kendimi uzak tutmaya başladım. Sinir küpü deyip geçmeyin, keskin sırke küpüne zarar diyorlar ama yine küpe bir şey olmuyor. Sadece kulağımıza küpe oluyor yaşadıklarımız.

Tam bir bilgi olabilmek için ölümdü 13 yılını var. Erkenken bilgi olursam yanlış bilgi aktarımı yaparım diye korkuyordum. O kadar da bilgelik makamına saygım var, herkesin saygılı olmasını da istiyorum. İşte herkes bildiği işi yapsa keşke değil mi, yanlışın neresinden dönülürse

yararımıza olur.
Neyse.

Bir arkadaşımın 9 yaşındaki kızı izlediği filmlerden etkilenerek aklına öpüşme falan gelince kendini çok rahatsız hissediyordu, bunu da takıntı haline getirmişti. Annesi de sürekli bize anlatıyordu. Bir gün anneyle kız konuşurken "bilge biri" olarak araya girdim ve "aklına böyle şeyler geldiğinde GIT BURDAN GIT İSTEMİYORUM SENİ AKLIMDA dersin geçer" dedim. Şaman Rahibi gibi el kol hareketleriyle anlattım. Ve bu dediğimi unuttum gitti. Çünkü bilgi kişiler bilgeliklerini icra ettikten sonra hızla başka bir bilge otağına doğru yol alırlar.

Birkaç zaman sonra kızla bir araya geldiğimizde "Damlaaabla, sen bana böle böle demistin, ben onu hep yapıyorum, hiç aklıma gelmiyor" dedi. Inanamadım. Kendime tabi. Mutlu oldum, iyi bir şey yapmışım. Bunu sadece aklına öpüşmeli koklaşmalı bir şey geldiğinde yapıyor musun, rahatsız olduğun her şey için yapıyor musun. Annesine de diyormuş "senin de aklına kötü bir şey gelince sen de yap". Kadınlar arası dayanışmaya bakar mısınız? Damlaa Abılası hammmm yapısın mı? Yok yapamam, et tüketimim minimum seviyede. Akıllı kızımızın, her şeyi dengeli ve özgürce yaşamaması en büyük temennim. Akıllı ve kendini bilen kız çocukları yetiştirmek için büyük çaba sarf etmemiz gerekiyor şu şartlarda. Ben de galiba üstüme düşeni bu şekilde yapıyorum. Elimden ne geliyorsa yapmaya devam edeceğim. 8 Mart'larımızı acıyla değil coşkuyla kutlamamız için bunu yapmamız gerekiyor. Çamurlu sulardan arınalım, lotus çiçeği gibi olalım. Kadınlar Günümüzü kutlu olsun.

Ayşe'ye, 2023

HEM YÖNETENLERDE, HEM DE BU YÖNETENLERİ, İÇİNE KOLAYLIKLA SİNDİRENLERDEDİR SUÇ DERLER! O YÜZDEN DEĞİŞMEYE İYİLEŞMEYE MECBURUZ!

ELİM TAŞIN ALTINDA

Bütüniyle yok olmuyor acı. Ona alışmaya, onunla yaşamayı öğrenmeye başladığınız zamanla. Defaatle tecrübeye ettik bunuz. Bu topraklar acıya kardeşler, her türlüşü tadıldı. Ama öyle bir acının içinden geçtik ki, kimimiz uzak kimimiz yakın, bütün öğrendiklerimiz silinip baştan yazıldı. Bu, öncekilerden yaman. Daha çok yenden vurdur, daha çok kanattı ve daha çok öldürdü. Her şey aynı ama her şey başka, her şey aynı ama her şey daha... Daha çaresiz, daha güçsüz ve daha

üzgün geçti günler. Ama gripiyet, bir ken bin olmanın tadyıla tutunduk hayatı, en olmaz denen yerden. Bu topraklar ümide de kardeşler, en alası yaşıandı.

"Gülemiyorsun ya, gülmek Bir halk gülüyorsa gülmektir. Ne kadar benziyoruz Türkiye'ye Ahmet Abi" diyor Edip Cansever. Ne kadar seviyoruz bu toprağı, keşke anlatabilsem. Çünkü yönetimlerden ve dahi yönetenlerden bağımsız bir sevdadır Türkiye, iyisi ve kötü-

süyle. Çünkü bilirim ki ben gibi niceleri gönül ve ömür vermiştik Türkiye'de kötülere hepten iyi etmeye. Yıkıntılar arasında bir baş kaldırı, tozun dumanın ardında bir Ankara konuş, imkansızın ardında bir Mustafa Kemal düşü vardır bu ülkede.

Acı, tamamen yok olmuyor hayır. Alışmak da kolay olmuyor, bakmayın edebiyata. Ama illa ki sorulacak hesaplar, illa ki görülecek davalar, illa ki yeniden çıkılacak yollar var. Sokaklardan verilecek mert insan adları ve yeniden kurulacak nice yarım yaşam var. Ant içiyorum elim taşın altında, elim taşın altında!

Gökçen Erdoğan

Katrina
Karanikola

ENKAZ ALTINDA KALMAK KADER FALAN DEĞİL...

Bildigin tedbirsizlik, ihmalkarlık, hırsızlık, aç gözlülük bir tek kader değil. Doksan dokuz depreminde bunca kayıp vermişken bunun kat be kat daha kötüsünün yaşanması affedilr gibi değil. Türkiye'nin ciddi bir deprem bölgesi ve ciddi depremler yaşanmış olduğunu biliyor muyuz? Biliyoruz. Deprem uzmanları devamla uyarıyor mu? Uyarıyor. Biz hala iç maymunu oynamaya devam ediyor muyuz? Ediyoruz. Maalesef yaşamışlıklardan ders almak yok bu topraklarda. Hani "Deprem öldürmez tedbirsizlik öldürdü" Teditr almak için daha kaç insan ölmüştü? Kaç çocuk yetim kalmalı? Kaç aile evlatı acısı çekmeli? Bin kişi evsiz kalmalı? Bilmen hangi müteahhit bilmen hangi havalalananda yalanlamışmı? Dış kapının mandalı, Müteahhitte gelenek kadar kaç kişi var cezalandırılması gereken. İnşaat izni, ruhsat veriler suçlu değil mi? Denetlemeyenler ya? Ne zaman hesap sorulacak? Ne zaman dur deneyecek? Yeter artık çaldığınız, çırptığınız, vre vicdansızlar. İnsanları öldürmeyecek bina yapmayı öğre-nemeyekseniz yapmayın, bırakın bu işleri, istifa edin ne edekseniz edin ama başka canlar enkaz altında can vermesin artık.

Deprem bölgesinde yaşanan dramı gözlerim yaşlı izlerken beni dehşete düşü-ren sosyal medyaya işkence görüntüleri düştü. Yüreğim ağzıma geldi. Afet bölge-sinde yağma ve hırsızlık iddialarıyla başla-yan ve linçe kadar varan olaylar... O nasil bir şiddet, nasil bir acımasızlık. Bir insan başka bir insana bunu nasil yapabiliyor aklım almıyor. Yüreğim acidi kamçılayan benmişim gibi. Yağmacıdan, hırsızdan yana değilim elbet. Hırsız ise yakalanıp adalete teslim edilmeli, cezası neyse çekmeli. Ama bu şekilde değil zira "işkence etmek suçtur." Ki lin beş yüz yıl önce Yunanlar "iş-kenin haklı olup olmadığ" sorusuna Aristoteles ve Antiphon, "işkencenin so-nunda hiçbir irtifak mahkemede herhangi bir değeri yoktur çünkü genellikle işkence gören kişi işkencenin duymak istediğini söyler" demişler. Yağmacı diye dövlen ca-resiz, aç, susuz, hayatta tutunma mücade-lesi veren biri olamaz mıydı?

Depremin tozu dumani hala havada uçurşken, enkaz altında hala binlerce insan varken diyanetten yapılan açıklamayla dundum kaldım. Hangi ahlak yoksunu bey-nin fikiryse... Normal bir insan bin yıl dü-şünce aklına gelecek. "Ebeveynleri ölen çocukları evlatlık alenalar o çocuklara evle-nilebilmiş". Resmen istismara davet. Çocu-ğun hayatta yalnız kaldığına mı yanılmış peşkeş çekileceğine mi? Söyleyecek konuşmak kalmadı...

Depremzedelere tüm kalbimde geç-miş olsun diyorum, karp verenerlin kalp acısı asla yok olmayacağını biliyorum tez zamanda kabul bağlamasını diliyorum...

NEGOTI GIRTIM!

Betül Yılmaz

KOLİ KOLİSİ VE
BİRAZ GAZETE İLE
YARALARI SAR!

OYUNCAK

Bir kutu oyuncak... Bir bebe-ğin, bir çocuğun yüzü gülebilsin diye... Halk olarak kalbimizi, vic-danımızı sorgulatan bu dönemde, hepimizin fayda sağlayacak bir şey-ler yapmak için çırpındığına inan-ıyorum. Sımsıkı sarılık, acıları birlikte sarmak istedik.

Her bir oyuncakı kutuya koyar-ken anılarım canlandı. Bir et bebe-ğini vardı, gerçek gibi. Kimselere vermeye kıyamazdım. Beş-altı yaş-larında babaannem almış. Babaan-nem öldüğünde gülerince ağlamış, uzun süre etkisinden çıkmamış-tım. O enkaz yığınları arasındakı minikler düşündüm. Bu bir yara, geç-meyecek bir yara. Normal bir ölüm değildi, açıklaması yok! Bir

başka siyah saçlı, hediye bebe-ğim... Annem saklamış, "çocukla-rın olursa onlara vereceğim" diye. Çocuklarını kaybeden annelerin, babalarını yerine kendimi koyma-dım bile. Empati yapamıyordum. Sıradaki oyuncak ise uzun yıllarını birlikte geçirdiğim erkeğin aldığı peluş ördeğin idi. Bir genç kadı-nın, erkeğin büyük heyecanları yaşı-dıkları gençlik aşklarının kayı-bolmasını düşündüm. Kutu oyuncak-larla dolarken kendimi ağlıyor hisle buldum. Bir insan hayatta bu kadar basit olamıyaldı. Aile be-berleri, dostluklar, aşkları yarı kal-masına ne denli susuzlardı! Ha-berlerde bilmey kaç cenaze, ce-set deniliyordu fakat unutulun bir şey vardı ki onların hepsinin bir adı ve özenle yaşadıkları bir hayat söz konusuydu. Ben unutamadım. Unutan insanı da insan olarak gö-

remem.

Ben bilinci bir insan olarak her şeyin parayla çözülemeyeceğini biliyorum. O evler yıkılırken hatı-ralar, aileler de enkaza dönüştü-ler. "İnsanın kendine yüklenen bütün görevleri yitipaktın sonra işi sonucunu deni bırakmasını" isterdim. Unutuyorum, bu felake-tte yakınlarını kaybetmiş insan-ların yüzlerine bakmaya. Amacım melankoli yaratmak, bu felaketi hikâyeleştirmek değil. Binlerce güzel insanın hayalleri, hatıraları benim omuzlarımda bir yük ola-rak kaldı. Altından kalkamayaca-ğım bir yük. "Ce-naze değil yarım kalan aşklar. Ce-set değil, olma-mış hayaller."

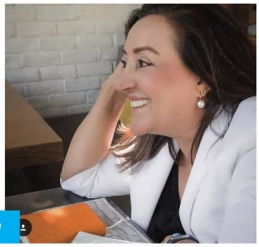

Seda Bülbül

KAÇ DEPREM VURDU BİZİ

Yaşar Seyman

yasarseyman@gmail.com

Soğuk bir kış günü kaç deprem vurdu ülkemizi...

Güzelim ülkemini bazı kentlerini yüzünü değiştirdi. Binlerce insanımızı bu güçlü sarsıntı yaşamadan kopardı. Öyle bir savruldu ki vicdanlı herkes sıcağı yatağından mahcupiyetle kalkıp, karnını doymak için sofrasına oturduğunda lokmalar boğazına dizildi, yutkunamadı, utanarak kalktı sofradan...

Kadın kentlerimiz üst üste dört depremle kalbinden vuruldu...

Malatya, Adıyaman, Şanlıurfa, Kahramanmaraş, Hatay, Osmaniye, Adana, Gaziantep, Kilis, Diyarbakır...

Depremi bir siyasi çalışma için gittiğim Kars'ta duyduk...

Ne telefonum sustu, ne mesajlar kesildi, gözyaşlarım kesilmese de her yere ulaşmaya çalıştım.

Siyasi ve toplumsal uğraş içinde bir de yazar olunca tüm kentlerimizde zilini çalabileceğim dostlar ve tanıdıklar var. Söyleştüğim yerel gazetecilerin röportajları arşivimde duruyor. Kadın hakları savunucuları, siyasetçiler, yazarlarla, okulların malleri tazelğini koruyan; onlar enkaz altında günlerce kalıp bu dünyadan göçtüler. Kalandara hala ayakta! Yatacak oturacak yerleri yok.

Hatay depreminin tüm kıyametini taşıyan ve Ankara'ya gelen dostum Adıyaman'ın ilk kadın belediye başkanı İris Şentürk, eşi Hanan'ı, ablasını, kuzenlerini, onlara

inşa ettiği devasa heykellere de düşmanca davranıyorduk. O dağa sadece lanetli atalarımızın, onların tanrılarının yapılan heykellerini kırmaya gidiyorduk. Gel zaman git zaman atalarımıza lanetli de denilse aslında lanetli olmadıklarını, tam tersine oluşturdıkları dünyanın çok uzağımızda olan başka bir dünya olduğunu, herkesin evi anlamında kapılarının, herkes her inanca açık olduğunu bu nedenle adlarına Komagene'leri denilindiği öğrendik. Antiakos'u, Zeus'u, Oromasdes'e Mitra'sı daha iyi anladık. Onlarla uyup onlarla uyuyorduk. Geçeleri o dağa çıktığımızda başka bir diyara gidiyoruz hissine kapılıyorduk, kimimiz güneş doğunca güneşe döner, kimimiz yıldızlarla semaha tutuşur, kimimiz şarap içerdik. Sahiden atamız Antiakos bu dağa dememiş miydi "Tebaam şarap içerdik de taşkınlık yaparsa, askerlerimi onlara karıştırsın", sanırım bu söze uyuyorduk. Sonra ne olmuştu, zalım Romalılar bizi istila etmiş bu uğurluğu ele geçirmiş atalarımızı Roma'ya sürgün etmişlerdi. Bugün ise Nemrut'un lanetli çocukları başka bir sürgüne gidiyor. Ama bu sürgün uzun sürmeyecek. Geri döneceğiz. Yine yıldızlarla semah tutacağız, yine güneşin doğuşunda güneşe el açacağız, şarap içeceğiz. Yine herkesin yurdu yapacağız tütün koken Adıyaman'ın... Çünkü biz Nemrut'un ve güneşin iflah olmaz çocuklarıyız."

Osman'ın kapanan telefonunun ardından çıkırcı çıkırcı ağlıyordum.

Adıyaman'ım desem Hatay'ın boynu büyük kalır. Gaziantep'im alınganlık gösterir, Diyarbakır'ım Dicle gibi sessiz ve sitemsiz akar. Osmaniye beni unutmaya diye sitemli seslenir. Adana'm, az mı seni Çukurova sıcağıyla iletirdim. Yaşar Kemal, "Kız Seyhan, neredesin," diye yine seni anırla çağırır... Kilis'im acı acı gülümser dayanmamam... Mahzunı babam, "Elbistan Yeli" türküsünü geçmiştin estileriyle yollar. "Sevdiğin yer Malatya'ya değmeli," türküsünü çığır sam, Emekçi "Oy Maraş Maraş," diye sazın telline uzak diyarlardan dokunur. Şanlıurfa'nın yüreği sızkalır; yarası sarılmasın mı!

Depremi kalbinden vurduğu

kentlerin hepsi bizimdir. Birini diğerinden ayıramam. Her kentten bir mücadele, iş, okul, kalem kardeşimin, yol arkadaşımın acısını derinden yaşıyorum.

Depremi ikinci haftasında yaşıyorum...

İnsanlar başını sokacak çadır bulamıyor...

Yanardağ gibiyim...

İnanmıyorum...

20. yüzyılda taşıyan Âşık Serradî: "Nesini söyleyim canım efendim? Gayri düzen tutmaz telimiz bizim" diyor.

Yastan ögrenmek, geçmişin fay kırıklarını görmek, yırtıklarımızı dikmek var...

O nedenle "Gayri düzen tutmaz telimiz bizim," diyen Âşık Serradî'ye de başkaldırıyorum! Diyarbakır'da eşikle depreme yitirdiğimiz sanatçı Zilan Tigris'in dediği gibi:

"Biz kırılmış soyun arsız damarıyız. Kesildiğimiz yerden dal verip çiçek açarız"

Bunca acıyı hangi kalem yazar ki demeden yazmalıyız...

Yorulmak, acılara takılmak bize yakışmaz "İnat da bir murattır," deyip yine yeniden kolonları kesemeyi, betonları çalmamayı, depreme dirençli evler kurmayı öğrenmeli, insan onuruna yakışan binalar inşa etmeliyiz.

El ele verip bize bunları taşıyanların tarihini derinliklerine gömerik, sevgiyle, güvenle, umutla yarımlara yürümlüye...

Her şey var umutsuzluk yok!!!

Evinden kilometrelerce uzakta depremi duymak da bir başka sarsıntıydı.

Biz ne şanssız kuşağız böyle darbeler, depremler, dışlanmaların bizlerde yarattığı acılar, durgunluklar, duraksamalar, incinmeler nedense yaşamızın boyu dur durak bilmedi.

"Hüzün Geldi

Türküler bitti

Halaylar durdu

Harorlar durdu

Al damar, mor damar,

şah damar sustu

Bahçeler put kesildi birer birer

Meylever salkım saçak taş.

Bir bulut uçadı

Yaşadık bedava

Bani küld oldu.

Hüzün geldi başkışeye kuruldu

Yürüldü yürüğün yoruldu."

Bedri Rahmi Eyüboğlu'nun sevdiğim şiiri bu kez benim farklı etkilese de isyan ettirdi!

dostunu, yol arkadaşını kaybetti.

O dağ gibi kadın bu unutulmaz sarsıntı ile sarsılmış, canım dediklerini yitirmesine karşın dimdik karşımda kalanlara dayanışma istiyor. Duyarlılık sürmeli diyor. Saniiyer değil saliseler içinde deprem ondan canlarını korupararak almış...

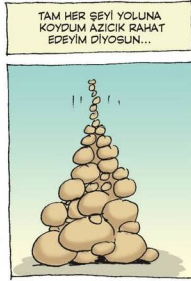
Depremde kadın olmanın zorlukları başı başına bir makale...

Adıyamanlı dostum, insan hakları savunucusu avukat Osman Süzen, bugün yolu çıkıktı Adıyaman'dan gidiyorum. Tüttün koken şehir, anılarım yok artık!

Biliyor musun?

"Biz Nemrut'un çocuklarını; lanetli bir coğrafyada doğduğumuz söylenmişti, bu öylesine büyük bir mitti ki yıllarca lanetli olduğumuz inanılmıştık. Nemrut'a, o Adıyaman'ın, Urfa'nın yer yerinde görülen yüksek dağa nefretle bakıyor, o dağa lanetli atalarımızın

BAYAN YANI

Her Zorlukta Gücünü Çekinmeden Gösterebilen Tüm Kadınların
Dünya Emekçi Kadınlar Günü Kutlu Olsun...

